

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 355/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Halagan, s.r.o., Framborská 253/21, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/64/2024-1325 z 29. mája 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 2Tos/64/2024-1325 z 29. mája 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie a prikázať krajskému súdu sťažovateľa ihneď prepustiť z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 27. septembra 2023 väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 12. januára 2024 obžalovaný pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a pre prečin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ požiadal Okresný súd Žilina o prepustenie z väzby na slobodu žiadosťou z 30. apríla 2024 doručenou mu 30. apríla 2024, o ktorej okresný súd uznesením sp. zn. 55T/4/2024 z 13. mája 2024 rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením povinností a obmedzení v zmysle § 82 Trestného poriadku (a najmä nariadením kontroly technickými prostriedkami podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku). Proti tomuto uzneseniu

okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 29. mája 2024 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že v rámci posudzovania existencie dôvodného podozrenia ako jednej z podmienok väzby sa krajský súd náležite nezaoberal zákonnosťou zabezpečených dôkazov. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že podľa jeho názoru sú výsluchy maloletých poškodených nezákonné (nezákonnosť má spočívať v tom, že na obrazovo-zvukovom zázname z výsluchu maloletých poškodených nie je priamo zaznamenané ich poučenie ako svedkov zo strany vyšetrovateľky, ale len ich odpoveď na otázku vyšetrovateľky, či porozumeli celému poučeniu, pozn.). Sťažovateľ zároveň uvádza, že znalec prítomný pri výsluchu maloletých poškodených 15. júna 2023 mal v tom čase uložený zákaz výkonu činnosti znalca, a preto znalecké posudky vyhotovené týmto znalcom (týkajúce sa vierohodnosti výpovedí maloletých poškodených, pozn.) sú podľa názoru sťažovateľa nezákonné. Sťažovateľ taktiež namieta, že dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný. Podľa názoru sťažovateľa je napadnuté uznesenie arbitrárne, keďže na ním predložené sťažnostné námietky reaguje nedostatočne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru:

7. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

8. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

9. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotliviec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

10. Dohovor v čl. 5 priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená slobody, právo aktívne žiadať o súdnu kontrolu pozbavenia slobody (Mooren proti Nemecku [GC], bod 106). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendj Biharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27).

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

12. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

13. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavnoprávne akceptovateľné.

14. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom konštatoval, že po preskúmaní obsahu spisového materiálu zistil, že po podaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu postupoval okresný súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a o pretrvávaní väzby sťažovateľa a nemožnosti jej nahradenia rozhodol zákonným spôsobom, a preto sa krajský súd s prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal.

15. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, krajský súd v podstatnom uviedol, že dôvodnosť podozrenia v aktuálnom štádiu trestného konania vyplýva okrem výpovedí deviatich maloletých poškodených, ktorí zhodne popísali priebeh spáchania skutkov, ktorých sa mal sťažovateľ voči nim dopustiť, aj nepriamo z výpovedí rodičov maloletých poškodených (bližšie k výpovediam maloletých poškodených a ich rodičov pozri s. 4 až 7 prvostupňového uznesenia okresného súdu, pozn.) a zo záverov znaleckých posudkov PhDr. Andreja Franeka, znalca z odvetvia psychológie, ako aj z ďalších dôkazov zabezpečených po vzatí sťažovateľa do väzby, ktoré ďalej posilnili dôvodnosť podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom (výpovede ďalších svedkov, záver znaleckého posudku MUDr. Danice Caisovej-Škultétyovej, znalkyne z odboru psychiatrie, drogovej závislosti a alkoholizmu, sexuológie). Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti výsluchov maloletých poškodených okresný súd v prvostupňovom uznesení (s ktorým sa krajský súd stotožnil, pozn.) v podstatnom uviedol, že právne normy výslovne nepožadujú, aby už aj poučenie vypočúvanej osoby bolo v obdobných

prípadoch obrazovo-zvukovo zaznamenané. Z doteraz vykonaných DVD záznamov však vyplýva, že vyšetrovatel'ka úvodnými potvrdzujúcimi otázkami na vypočúvaných zist'ovala, či dotyční porozumeli poučeniu z jej strany. Podľa názoru okresného súdu absencia poučenia zachyteného na obrazovo-zvukovom zázname nemôže *per se* spochybňovať kvalitu tohto poučenia, a to zvlášť v prípade, keď počas poučovania vypočúvaných osôb boli pri výsluchu prítomní profesionálni právnicki na strane obhajoby aj obžaloby, ktorí mali možnosť prípadnú nezákonnosť alebo nekvalitu poučenia namietat' a dožadovat' sa nápravy. Okresný súd konštatoval, že z priebehu samotného výsluchu, ktorý bol realizovaný kontradiktórne za prítomnosti obhajcu, vyplýva, že k poučeniu svedkov – maloletých poškodených reálne došlo, keďže absenciu poučenia nikto nenamietal a maloletí poškodení vždy odpovedali, že poučeniu porozumeli. Rovnako nikto nenamietal kvalitu daného poučenia, a preto z absencie časti obrazovo-zvukového záznamu zaznamenávajúceho samotný akt poučenia vyšetrovatel'kou nemožno vyvodzovat' nedostatočnú kvalitu poučenia. Okresný súd pritom zdôraznil, že k tomuto záveru dospel len pre účely väzobného rozhodovania bez akýchkoľvek dôsledkov posudzovania viny či neviny sťažovateľa. Vo vzťahu k znaleckým posudkom krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že tieto zobral na vedomie len v nevyhnutnej miere potrebnej pre podstatu väzobného rozhodovania. Dôvodnosť podozrenia sťažovateľa je podľa názoru krajského súdu v ďalšom konaní po vykonaní hlavných pojednávaní zosilnená, pričom nebola zistená existencia takých dôkazov, ktoré by túto zásadným spôsobom oslabili, resp. vylúčili. Krajský súd poukázal na to, že v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu skúmal len existenciu dôvodnosti podozrenia zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Rozhodnutie o vine či nevine sťažovateľa bude predmetom ďalšieho dokazovania v práve prebiehajúcim súdnom konaní, pričom budú s rovnakou starostlivosťou objasňované okolnosti svedčiace proti sťažovateľovi, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech.

16. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd konštatoval, že existuje dôvodná obava, že sťažovateľ po prepustení z väzby na slobodu by mohol pokračovat' v páchaní trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný v tomto trestnom konaní. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v odôvodnení prvostupňového uznesenia podrobne a správne uviedol konkrétne skutočnosti, z ktorých táto obava vyplýva. Okresný súd v prvostupňovom uznesení konštatoval, že väzobné obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa považuje za opodstatnené vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Závažnosť trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu podľa okresného súdu konkrétne spočíva v kvantite útokov, ktoré, ako niektorí svedkovia – poškodení uviedli, často ani nedokázali presne spočítat' (niekedy malo ísť podľa niektorých z nich údajne aj o desiatky útokov). Keďže k útokom malo podľa svedkov – poškodených údajne dochádzať opakovane v dlhom časovom rozmedzí (aj niekoľko rokov), okresný súd bral do úvahy faktor dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti, pri ktorej doteraz zistené skutočnosti podľa názoru okresného súdu nasvedčujú prítomnosti prezumovaného znaku istej schematickej v konaní sťažovateľa. Okresný súd bral tiež na zreteľ dĺžku obdobia v obžalobe predpokladaného páchania trestnej činnosti, istú formu jej utajenosti a v neposlednom rade tiež fakt, že v procesnom postavení poškodených vystupujú viaceré maloleté osoby. Podľa názoru okresného súdu preto väzba sťažovateľa v tejto fáze súdneho konania poskytne relevantnú ochranu fyzického, ako aj psychického zdravia predovšetkým maloletých osôb mužského pohlavia, ktoré sa môžu potenciálne

vyskytnúť v bezprostrednej blízkosti sťažovateľa (ako okresný súd zdôraznil – nielen v rámci pedagogickej a trénerskej činnosti). Maloleté osoby sú zvlášť zraniteľnou a citlivou skupinou, ktorá v právnom poriadku požíva špecifickú ochranu, a tento faktor pri rozhodovaní o väzbe okresný súd tiež zoberal na zreteľ. Okresný súd uviedol, že v prípade stíhania páchatel'ov obdobnej trestnej činnosti a posudzovania existencie väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku by aj v iných prípadoch zvažoval charakter daných útokov, počet útokov, ako aj status útočníka a status poškodených osôb (dospelý – maloletý, možná zraniteľnosť osoby a schopnosť jej obrany proti útoku). Okresný súd pritom reflektoval zásadný rozdiel medzi prípadmi, keď by išlo napr. o ojedinelý útok proti jednému poškodenému, a prípadom konania sťažovateľa, ktoré zatiaľ (vzhľadom na prezumpciu nevinu) vykazujú vo všetkých spomenutých znakoch oveľa vyšší stupeň závažnosti protiprávneho konania, vyšší počet útokov kladených mu za vinu, a teda aj väčšiu opodstatnenosť väzobného stíhania z dôvodu prípadného pokračovania v trestnej činnosti.

17. Pretože krajský súd sa stotožnil s prvostupňovým väzobným uznesením okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením okresného súdu náležite oboznámil, pričom po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu).

A. K existencii dôvodného podozrenia:

18. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa (ne)existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, ústavný súd na úvod pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatel'om skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

19. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (obžalovaný – sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). V štádiu trestného konania po podaní obžaloby (ako to je aj v prípade sťažovateľa) je pritom miera tohto podozrenia z podstaty veci vyššia, než je to v štádiu prípravného konania, pričom z ústavnej sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v jeho prípade v relevantnej miere rozptyľovali. Ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti

pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K dôvodu väzby:

20. K dôvodu väzby u sťažovateľa ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) konštatuje, že z jeho odôvodnenia (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) vo vzťahu k dôvodom väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvody väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávaní dôvodov väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

21. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou.

22. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

23. Pokiaľ ide o námietku porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, sa označený článok dohovoru na väzobné konanie nevzťahuje, pričom jednotlivé procesné záruky vyplývajúce z tohto článku sú inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

24. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením a označenými článkami dohovoru z dôvodu ich neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe

uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2024

Peter Molnár
predseda senátu